

ἀγγελοματιάζω ἀμάρτ. ἀγγελοματιάζω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀντιζελομαδικιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. ματιάζω.

1) Βλέπω τὸν ἄγγελον, ὅστις ἔρχεται νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν μου, πνέω τὰ λοιπὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3. 2) Ἐμβάλλω εἰς τινὰ φόβον, προσβλέπω τινὰ βλοσυρῶς καὶ ὀργίλως, ὅπως βλοσυρῶς προσβλέπει ὁ μελλοθάνατος, ἐκπλήττω Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.): Μ' ἀγγελοματιάζεις σὰν τρώω Θήρ. Συνών. ἀγριοκοιτάζω.

ἀγγελοματουῖσα ἐπίθ. θηλ. Κυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγγελοματίας διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 193.

Ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς ἀγγελικοὺς, ωραίους. Συνών. ἀγγελοβλεπούσα, ἀγγελοθωροῦσα. Πβ. ἀγγελικαῖτος 1.

ἀγγελομοισιδᾶτος ἐπίθ. ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγγελομοισίδος παρεκταθέντος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτος.

Ὁ ἔχων μορφήν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἀγγέλου, εὐειδής, ωραῖος. Ἡ λ. ἤδη μεσν. ἐν τῷ Θανάτ. Ρόδου 107 (ἐκδ. Wagner σ. 35) «κόρες... ἀγγελομοισιδᾶτες». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖτος 1.

ἀγγελομοισίδος ἐπίθ. ἀγν. τόπ. ἀντιζελομοισίδος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ μοισίδι παρὰ τὸ μοισίδι, ἐν ᾧ ἡ ἀποβολὴ τοῦ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. μουσοῦδι.

1) Ὁ ἔχων χαρακτηριστικὰ μορφῆς ἀγγέλου, ωραῖος ἀγν. τόπ. Συνών. καλομοισίδος, ἀντίθ. κακομοισίδος. Ἀλλὰ συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖτος 1. 2) Ὁραῖος, κομψός, ἐπὶ πράγματος Κύπρ.: Ἀσμ.

Σοῖαν ἦτον μέσ' ἔς τὰ ροῦχα του τ' ἀντιζελομοισιδά του (σοῖαν=ώσαν).

ἀγγελόμορφος ἐπίθ. Κέρκ. Παξ. κ.ά.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγγελόμορφος.

Ὁ ωραῖος τὴν μορφήν ὡς ἄγγελος: Ἀγγελόμορφη θωριά Κέρκ. Παξ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖτος 1.

ἀγγελοπαραδώνω GHatzidakis Ἀγγελος und Verwandtes 8 ἀγγελοπαραδώνω Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγίλου-παραδώνου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. παραδώνω.

Παραδίδω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἄγγελον, ψυχορραγῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀγγελοπαραδώνει ὁ ἄρρωστος Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοπαραστέκομαι ἀμάρτ. ἀγίλουπαραστέκομαι Ἰμβρ. ἀγίλουπαραστέκομαι Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. παραστέκομαι.

Παρίσταμαι πρὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, ψυχορραγῶ ἐνθ' ἀν.: Γιὰ δέ δουν πῶς καρδῶν' τὰ μάτια τ', θαρρεῖς κι ἀγγελοπαραστέκει (καρδῶν'=καρυδώνει, γρυλλώνει) Ἰμβρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀγγελοπαραστήνομαι ἀμάρτ. ἀγίλουπαραστήνομαι Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. παραστήνομαι.

Παραστήνομαι πρὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, εἶμαι ἔτοιμος νὰ παραδώσω τὴν ψυχὴν μου, ψυχορραγῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοπετράδα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. κ.ά.) ἀγγελοπετράα Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ πετράδα.

Ἐρωτοληψία, ἐρωτομανία (ἡ σημ. κατὰ τὰ εἰς -άδα δηλωτικὰ νοσήματος, ὡς λωλάδα, παλαβάδα. Φαίνεται ὅτι τὸν ἀρχαῖον Ἐρωτα ἀντικατέστησεν ἄγγελος τοῦ ἔρωτος, ὅστις πλήττει ὄχι διὰ βέλους ἀλλὰ διὰ λίθου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,205) ἐνθ' ἀν.: Φρ. Ἐχει ἀγγελοπετράδα Ἀρκαδ. Δημητσάν. Ἐχει ἀγγελοπετράα καὶ κακὸν ὄργον ἔς τὸ νοῦ του Κάρπ. Συνών. ἀγγελοπετρεᾶ 3.

ἀγγελοπετρεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγγελοπετρεᾶ Σύμ. ἀγγελοπετρεᾶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ πετρεᾶ.

1) Πλῆγμα ἐκ μέρους τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, αἰφνίδιος προσβολὴ θανάτου Σύμ.: Ἀγγελοπετρεᾶ τὸ τ' ἀθρώπου (ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν αἰφνιδίως). || Φρ. Ποῦ νὰ σοῦ ἔρη ἀγγελοπετρεᾶ! Ἀγγελοπετρεᾶ νὰ τοῦ ἔρη! (ἀραί). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1. 2) Πλῆγμα πέτρας ριπτομένης ὑπ' ἀγνώστου, πετρεᾶ ἀγνώστου προελεύσεως Σύμ.: Ἀγγελοπετρεᾶ μοῦ ἔρθε. 3) Ἐρωτοληψία, ἐρωτομανία Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Συνών. ἀγγελοπετράδα.

ἀγγελοπιάνομαι Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιζελοπιάνομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. πιάνομαι.

Συλλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, φθάνω εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ψυχορραγίας, πνέω τὰ λοιπὰ: Ἀντιζελοπιάνω, δὲν ἔχει πρὸς ζωὴν. Εἰν' ἀντιζελοπιμισμένος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελόπιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελόπιστος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ πίστι.

Ὁ δαιμονόπιστος, ὁ κακός. Λέγεται κατ' εὐφημισμ. Συνών. διαβολόπιστος.

ἀγγελοπλουμιδιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοπλουμιδιστός Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ἐπιθ. πλουμιδιστός.

Ὁ στολισμένος ὡς ἄγγελος, ωραῖος: Ὁμορφο παιδάκι, ἀγγελοπλουμιδιστό! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖτος 1.

ἀγγελοπλουμισμένος ἐπίθ. Κάρπ. ἀγγελοπλουμισμένος Κρήτ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀντιζελοπλουμισμένος Κάρπ.

Ὁ πλουμισμένος, ὁ πεποικιλμένος ὡς ἄγγελος ὡς φαίνεται οὗτος ἐν εἰκόνι, ὁ φέρων ἐνδυμασίαν ωραίαν ἔχουσαν πολλὰ πλουμῖδια, ἥτοι χρωματιστὰ κεντήματα ἢ ποικίλα χρώματα κττ., ἐν γένει ωραῖος καὶ κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ εἰς τὴν μορφήν: Ἐχει πολλὰ πλουμῖδια ἀπάνω του, εἰν' ἀγγελοπλουμισμένο (ἐπὶ παιδίου) Ἐρμούπ. || Ἀσμ.

Ἀγγελοπλουμισμένη μου, μέλι μὲ τοῖς γλυκάδες, φαράκι ποῦ μὲ πότισες αὐτὲς τοῖς ἐβδομάδες Ἐρμούπ.

